

APOSTOLUL

CURIERUL ARHIEPISCOPIEI ORTODOXE ROMÂNE DIN BUCUREȘTI

APARE DE DOUA ORI PE LUNĂ

Redacția și Administrația :
ARHIEPISCOPIA BUCUREȘTILOR

ABONAMENTUL

pentru preoți, diaconi și instituții 150 lei pe an
pentru cântăreți și paracliseri 100 lei pe an

SUMARUL

1. Pastorală I. P. S. Patriarh
2. Chipuri de preoți Pr. Nicolae-Boteanu
3. Regele Mihai și copiii mici . Pr. St. Iliescu
4. Colinde G. Cucu
5. Meditațiuni evanghelice . . Pr. Manea Popeccu
6. Un dar pentru Hristos . . . Pr. St. Iliescu
7. Comentariu practic Pr. Marin C. Ionescu
8. De Crăciun Diac. Al. N. Const.
9. Plan de predică Pr. Marin C. Ionescu
10. Plan de Predică pentru Anul Nou Pr. St. Iliescu
11. Mișcarea în Cler Pr. Eug. Bărbulescu
12. Cronica internă **
13. Cronica externă **
14. Daruri **
15. Parohii vacante, etc. **

Miron,

Din mila lui Dumnezeu Arhiepiscop al Eparhiei Bucureștilor, Mitropolit al Ungro-Vlahiei și Patriarh al României.

Cetitorilor și celor ce vor asculta această scrisoare pastorală har și pace dela Cel-de-sus, iară dela Noi doriri de bine și sănătate.

„Va naște fiu și vei chema numele Lui Iisus, că Acesta va mântui pe norodul Său de păcatele lor“. (Matei I 21).

Iubiții Mei fii duhovnicești,

1. Cât de bucuroși aș fi, dacă în această zi de praznic luminos v'ași putea vorbi

numai despre binecuvântările cerești și veșnice, pe cari Dumnezeu le descoperă, înmulțindu-le neîncetat celor renăscuți la viața nouă în Hristos! Căci, iată, omenirea creștină prăznuște Nașterea Domnului pentru a 1928-a oară, iar fiecare dintre voi pentru atâtea oară câți ani vă numără vârsta proprie.

Și în chip firesc un fapt petrecut cu atât amar de ani înainte s'ar fi convenit să-și fi produs toate urmările, să-și fi secăt toate mijloacele și să-și fi dovedit definitiv măsura contribuțiunii sale la binele și desăvârșirea omenirii. Dacă ar fi fost așa, atunci toți cei ce astăzi se numesc creștini ar trăi acea viață creștină, în care voința lui Dumnezeu s'ar reoglindi clar și la vederea tuturor ca o lege fundamentală de conducere a fiecăruia în parte și a tuturor la oaltă.

Desigur, că într'o lume renăscută sufletește la o viață în Dumnezeu și în care turburările păcatului abia de ar mai dăinui ca slabe amintiri ale unui trecut de mult încheiat: — într'o asemenea lume ar fi de ajuns pentru orice suflet o cântare, la astfel de ocazii, de slăvire a iubirii nemărginite a lui Dumnezeu și un cuvânt de mulțumită pentru bunătate Lui descoperită tot mereu în forme noi de mângâeri. Dar nu e peste tot așa.

Nașterea Domnului e un fapt mai presus de fire, adecă suprafiresc, ce nu va înceta să aibă urmări, până ce firescul — adecă ceeace e trecător, stricăcios și supus morții — va fi întrecut și stăpânit de suprafiresc.

Nașterea Domnului a făcut să se ivească în omenire creștinismul, ale cărui isvoare vor țâșni puteri harice tot mai din belșug, până ce tot păcatul lumii va fi spălat și setea sufletească potolită.

Iubiți fii duhovnicești. Nașterea Domnului e un fapt suprafiresc. Acesta este primul învățământ pe care-l căpătăm din adâncirea cu evlavie și înțelegere a Nașterii Mântuitorului.

Este cuvântul nou, ce a străbătut pentru prima oară văzduhul și a găsit răsunet în sufletul omului numai în clipa când Domnul cerului și al pământului s'a smerit într'atâta încât a primit să se îmbrace în trupul omenesc stricăcios. El cuprinde în sine o veste de bucurie și însuflețire pentru om, — căci ce poate fi mai vrednic de râvnit decât a deveni suprafiresc, decât a primi din nou chipul îngeresc, în care Dumnezeu a îmbrăcat pe om atunci când l-a zidit!

Dar cuprinde și o înștiințare, care îndatorează pe om la o luptă dârză și stăruitoare. E vorba de lupta împotriva păcatului, la care este chemat tot omul prin Nașterea Mântuitorului. Ce rost înalt capătă atunci viața omenească, când se mișcă între aceste două puncte: Dumnezeu și Satan, cerul și pământul, viața veșnică și moartea veșnică, virtute și păcat? Când adecă omul e conștient, că nu poate avea pe Dumnezeu, decât smulgându-se din robia Satanei, că nu va vedea cerul decât disprețuind păcatele pământești cari nu te lasă să te ridici la el; că nu va gusta binecuvântările vieții veșnice, decât gândindu-se continuu la moartea veșnică.

De sigur, că nu e ușor acest lucru! În atâtea cazuri, legăturile firești ale păcatului se par multora atât de puternice și tari, încât orice încercare de a le rupe ar fi sortită să rămână zadarnică. Dar atunci cuvântul lui Dumnezeu, care spune lămurit: „Acesta (Iisus) va mântui pe norodul său de păcatele lor“ ar fi lipsit de baza adevărată. Minteă sănătoasă, frământată cu aluatul evangheliei lui Hristos, nu îngăduie a se slăbi adevărul acestor cuvinte. Intruparea lui Iisus nu se poate înțelege, decât având ca scop mântuirea de păcat a norodului omenesc.

Iar lumina puternică, ce a însoțit coborîrea Lui în rândurile oamenilor, i-a

descoperit acest adevăr scris cu litere mari pe pânza vieții omenești: Tu, omule, nu ești făcut pentru a rămâne deapurarea înfrățit cu păcatul, suferința pierzătoare de suflet și moartea veșnică, ci pentru a deveni un fiu al cerului și cetățean al Impărăției lui Dumnezeu. Și cum aceasta?... Primind harul mântuitor și împărtaşindu-te din bogăția duhovnicească ce Dumnezeu întinde oricui prin trimiterea în lume a singurului Său fiu.

Căci:

Nașterea Domnului a făcut să se ivească în lume Crrștinismul, ale cărei isvoare vor țâșni tot mai din belșug puteri harice, până ce păcatul lumii va fi spălat și setea spirituală va fi potolită.

2. Iubiți fii duhovnicești. Nimeni nu poate să tăgăduiască, că creștinismul este o realitate spirituală, socială, etc. atât de puternică, încât înrăurirea lui covârșitoare se simte în orice manifestare a vieții omenești, chiar și atunci când aceasta îi este protivnică. La începutul și obârșia acestei stări noi, pe care nici păgânismul lumii de atunci și nici filosofii greci nu au putut-o împiedeca, găsim un Prunc: pe Pruncul Iisus născut în Vifleem și culcat în ieslea oilor din staulul păstorilor.

Chiar și așa mai la suprafață de ar încerca cineva să cunoască luptele și biruințele suprafirești ale bisericii creștine în cursul veacurilor și marea schimbare spre bine a oamenilor, și încă ar fi constrâns să ajungă la încheerea, că nimănui nu-i este îngăduit să treacă cu ușurință peste acest fapt unic în istoria omenirii: Nașterea Domnului în Vifleem.

Cetele uriașe ale tuturor creștinilor, ce au simțit personal adevărul propovăduit de pruncul din Vifleem, se găsesc unite în aceiași neclintită mărturisire: Creștinismul este un izvor neseecat de puteri harice; și toți — cei ce le-au folosit — au isbutit să biruiască scăderile și păcatele firii stricăcioase și să trăiască după legea suprafirească a vieții veșnice.

Deci, când auziți că Nașterea Domnului e un fapt suprafiresc, ce nu va înceta să lucreze cu puterea învățăturilor sale dumnezeiești, până ce firea păcătoasă nu va fi învinsă de suprafiresc, — nu vă mirați. Aceasta e un adevăr dovedit.

Dumnezeu aceasta o vrea; și nu e om

cu scaun la cap, care să nu găsească în aceasta cea mai mare bucurie a vieții.

Cât de ușor ar fi atunci pentru fiecare dintre voi, să se cerceteze pe sine însuși, pentru a constata: în ce măsură și-a însușit bunurile spirituale, pe cari Dumnezeu le-a revărsat din plin asupra tuturor prin Nașterea Mântuitorului și a întemeerii bisericii Sale, ca izvor a puterilor harice, mântuitoare.

Acum este timpul cel mai potrivit. Iată, biserica vestește cu putere: „Hristos se naște“. El se coboară pe pământ pentru a înălța pe om la cer; Cel fără de păcat se îmbracă în haina trupului omenesc păcătos, pentru a învăța și a ajuta pe om să biruiască păcatul și moartea; Dumnezeu se face om pentru a îndumnezei pe om. La primirea acestei vestiri, sufletul omenesc doritor cu adevărat de adevărul cel întreg și neschimbat, însetat după „dreptatea care rămâne în veac“, nu poate răspunde decât cu un singur cuvânt: „Slavă Ție Doamne, Celui ce Te-ai arătat în trup omenesc, pentru a-mi reda trupul nesupus morții, în care m'ai zidit“.

3. Totuși starea morală, în care se găsește omenirea astăzi, e departe de a primi vestea Nașterii Domnului cu bucuria și îmbrățișarea care s'ar cuveni. Însă numai o parte din omenire e așa; căci pe cealaltă parte — oricât de puțin numeroasă ar fi — o găsim în aceste clipe alipită sufletește de leagănul din staulul Vifleemului și cerând în rugăciuni fierbinți puterile harice oferite de Dumnezeu tuturor oamenilor prin Nașterea Fiului Său.

Adică, cei ce au văzut în evenimentul Nașterii Domnului voința lui Dumnezeu de a sfinți pe om și a-l face vrednic pentru împărăția Lui și viața veșnică, au isbutit să se ridice deasupra firei pământești și să dorească mai ales bunurile netrecătoare.

Iubiții Mei fii duhovnicești,

În cele mai multe cazuri găsim pricini foarte neînsemnate, cari lipsesc multe suflete de bucuria primirii puterilor harice descoperite și oferite de Nașterea Domnului.

Cu deosebire în vremea noastră aceste pricini mărunte s'au înmulțit în așa măsură, încât multora se pare că le este peste putință să treacă peste ele.

Unii văd rostul vieții lor în anumite cinstiri ce li-s'ar cuveni ori sunt vrednici de ele ori nu sunt și pe cari nu le folosesc pentru a face bine deaproapelui; alții în isbânzi cu răsunet larg care să le hrănească mândria personală; alții în înmulțirea averilor cu orice mijloace și întrebuințându-le numai pentru scopuri josnice; — și câte pricini de felul acesta nu am putea enumera!

Ce înseamnă însă toată această luptă după dobândirea unor lucruri trecătoare, pe cari cei mai mulți nu le știu folosi spre a-i apropia de Dumnezeu, decât aceea că împuternicesc firea păcătoasă din om?

Și mai însemnează încă ceva, foarte important, anume că le răpește puțința de a vedea în Nașterea Domnului un fapt suprafiresc, care nu va înceta să aibă urmări până ce va birui păcatul.

Acesta este lucrul cel mai de căpetenie al vieții: Să nu mai fii un om pornit pe coala firei păcătoase, ci să te nizești a deveni un om suprafiresc, adică trăind o viață în strânsă legătură cu Dumnezeu, o viață în care lăria spirituală a învățaturii Domnului, astăzi născut — adică baza sfințeniei — să domineze.

Eu, acest cuvânt țin să vi-l vestesc astăzi cu toată puterea și dorința de a-și găsi loc în sufetele voastre, că Nașterea Domnului e un fapt suprafiresc, pe care Dumnezeu l-a rânduit pentru ca toți cei ce cred în el să devină din fii ai păcatului și întunericului, fii ai sfințeniei și luminei.

Dorind tuturor iubiților Mei fii duhovnicești ca Nașterea Domnului să le fie cu adevărat izvor de puteri harice și temelie de viață înaltă, virtuoasă și plină de sfințenie,

Rămân al vostru Arhipăstor, care vă trimite și de astădată părinteștile Sale binecuvântări.

MIRON
Patriarh.

„Că Dumnezeu așa a iubit lumea, încât a dat pe Fiul Său Unul-Născut, pentru ca oricine care crede într'însul să nu piară, ci să aibă viață veșnică“. (Ioan I 16).

„Apostolul“ dorește cetitorilor săi, cu prilejul Sfințelor Sărbători ale Nașterii Domnului, sănătate și Dar prisoselnic dela Dumnezeu.

CHIPURI DE PREOȚI

20.

Preotul Andrei Mădan din Basarabia

„era evlavios și-și iubea nația“

1869—†1903

Incepând cu anul 1867, apăsarea rusească ca o cenușă groasă se așează peste focul vieții românești din Basarabia, care până atunci tot mai pâlpâise. Limba română este scoasă din școala preotească; revista română a eparhiei este înlăturată; tipografia română nu mai dăinuiește; prin biserici se aude tot mai des cântarea și cetirea rusească. Prutul „blestemat“ ridică zăgaz ca un zid chinezesc. De la ei la noi și de la noi la ei nimic nu poate trece; crivățul doar mai era slobod. Basarabia este „ajunsă în zilele de apoi“, cum zice Eminescu. Dar, supt cenușă, tot mai e jar. Câte un preot de sat mai suflă în el să nu se stingă cu totul. Și cât de iubiți ni sânt acești păstrători neștiuți ai focului vieții românești în Basarabia! Despre unul din ei ne este acum cuvântul.

Mădan, neam de răzeși-mazili din satul Trușeni, ținutul Lăpușnei, se urcă pe cren-gile copacului lor genealogic până în vremea lui Vodă Lăpușneanu, care din aceste părți de loc se trăgea. Mădăneștii au avut sate și moșii în stăpânire și de sute de ani tot preoți au ieșit dintre ei. Avera au pierdut-o dar mândria de mazili și iubirea de neam au păstrat-o în totdeauna.

În veacul răpirii Basarabiei, psaltul Mădan are mulți copii cari nu și-au uitat că sânt Români. Doi din ei învață în seminarul preotesesc de la Chișinău. Era pe vremea îndârjitului vlădică rus Pavel Lebedev (1871-1882), care nu se bucura nici de cum când mai auzea ici și colo cetire românească în biserică. Gheorghe Madan nu poate îndura această viață și trece pe ascuns în România. El ajunge artist la Teatrul Național din București, îndeamnă prin scris și prin cărți pe Basarabeni să nu-și uite de neam, se întoarce, când i se dă voie, în Basarabia și joacă acolo teatru românesc. Acum acest Moldovean vioiu din vremuri grele așteaptă blajin să fie pus la lucrul pe care cu pricepere și cu simțire l-ar putea îndeplini.

Fratele său Andrei Mădan rămâne în seminar și,—lucru vrednic de ținut minte—, supt înrâurirea trupelor teatrale din Iași, care

jucau câte o dată și în Chișinău, se cultivă întru iubirea de neam. — Vechi actori ca Bălănescu, Pechea-Alexandrescu, Bobescu, frații Vlădicescu și alții trebuiesc cu respect amintiți. Prin jocul lor, prin cuvântul lor cald, prin portul lor național pe scenă, au încălzit inimile tinerilor basarabeni pentru o viață românească. — În fruntea acestor tineri era seminaristul Andrei Mădan. Toată viața și-a adus el aminte, amănunțit, de actorii și de piesele jucate; la unele din ele cânta în cor sau era figurant. „La 1887 au fost, după Crăciun, frații Vlădicescu de la Galați; au avut bun succes. Eu eram bun prieten cu Vlădicescu; adesea ori luam parte în cor și ca statist; chiar odată, la o zi împărătească, mai jumătate de cor din Seminarie au cântat în costume naționale, împreună cu actorii, imnul rusesc. Atuncea, mai în toată sara, galeria era plină de seminaristi. Eu cu Petrovici Alexei am avut cuvânt de la Vlădicescu că pentru seminaristi se lasă mai ieftin; așa că în loc de 30 copeici să cumpăra galeria cu 20 cop; și mulți pentru ieftinătate au mers la teatru. S'au dat mai multe piese tot din viața țărănească: Baba Hârca, Doi soldați, Doi morți vii, Lipitorile satului și altele. >>

Simțirea românească de pe scenă, Andrei Mădan o duce în mijlocul colegilor săi. Intocmește cu ei un cerc naționalist și se lămuresc asupra istoriei, literaturii și muzicii românești. Nemoartă fie pomenirea bătrânului preot Donici de la biserică lui Ciuflea din Chișinău, care îi primea în casa sa, unde vorbeau cu drag de România și cântau românește. Bătrânul preot pe pat de moarte cerea să-i cânte acești tineri Deșteaptă te Române; cânta cu ei și fața i se lumina.

În anul 1888 Andrei Mădan este hirotonit preot în satul Boșcana din ținutul Orheiului, pe malul Nistrului. Era frumos la chip, cânta bine, predica în credință, era evlavios și nedat la câștig. Pe lângă acestea, iubirea lui de român crescuse și, ca orice simțire vie, se revărsa în afară. În fiecare Duminică ținea șezători cu țărani săi; le citea reviste ro-

mânești, mai ales Albina; le povestea din istoria și literatura națională; le cânta cântece românești. Credincioșii lui chiar pe vremea Rușilor citeau românește cu litere latine.

Dar truda lui pentru deșteptarea Basarabenilor la viață românească nu se mărginea numai în satul său. Simțire și carte românească ducea în adunări, în ospete, în călătorii, peste tot. Oriunde, avea o carte românească de dat, o chestie națională de discutat, un îndemn spre cunoașterea României. În scrisorile trimise fratelui său Gheorghe, la București, o cerere și o dorință precumpănesc totul: să i se trimită cărți românești și să poată vizita România. În scrisoarea din 18 Iulie 1900 dă adresele a opt preoți, unii de peste Nistru, ca să li se trimită revista Albina. „În satul Coșnița, gubernia Hersonului, la preotul Alexandru Cegoreanu, este foarte bun cor; el vrea să-i trimiți și cărți de muzică, feliu de feliu, și bisericească și de lume. Tu, cum ți-am mai scris, trimite la fiecare câte o gramatică pe scurt, ca de pe dânsa să să învețe mai ușor a ceti; și apoi scrie la fiecare că li să trimită Albina după arătarea mea; mai întreabă-i dacă vroesc să aibă cărți românești și de ce feliu; trimite-le catalog“.

Și nu era ușor bietului preot Andrei să primească tipărituri din România. Censura rusească avea ochi neprietenoși. Iată ce spune în scrisoarea sa din 21 August 1900. „Scrisorile tale toate le-am primit, cărțile (Albina) și gazetele iară; numai cele bisericești nu s'o primit încă; să vede că mult le dăscălesc în censură la Odessa. Până acum mai nu s'au auzit să să procure cărți cu litera latină pentru slujbă bisericească; și eu cred că acest fapt că ele îs tipărite cu litere latine îi încurcă pe dânsii. Poate socot să nu fie ceva catolic în eale; iar, poate le-ar fi părând oarecum să introducă în biserică litera latină, — nu știu bine, dar socot că latina îi încurcă. Când ar fi fost cu chirilice, de mult să prime. De o întâmplare, să mă întrebe de ce le procur, eu oiu să-mi dau samă că vreau să le compar cu cele tipărite la noi, să văd, nu conțin ceva nou sau greșale; adecă am scopos de știință. Poate le-or fi trimis la Petersburg să le cerceteze P. Sârcu, un român din Basarabia, născut în Cojușna sau în Strășeni, și care-i profesor de literatura națiunilor de pe peninsula

balcanică (bulgară, sârbă și română) în universitatea din Petersburg. Prin Polihroni Sârcu își procurau cărți din România călugării de la Chițcani, fiindcă el avea voie să primească feliu de feliu de cărți din România, mai mult bisericești de muzică. Gazete dacă poți, mai trimite“.

Nu mă pot opri să nu reproduc din scrisoarea sa dela 8 Februarie 1902 o pagină în care arată dorința Basarabenilor după cărți serioase românești. „Iar tot odată am înțeles că Basarabeni noștri vroesc lucruri de valoare mare și tot mai serioasă“, nu numai calendare și reviste cu articole scurte și neterminate. „Ei întreabă cărți mai mult de Istoria Românilor, de Religie cu cuprins serios și prețios, cărți de muzică bisericească și de lume, dar tot complete și de valoare. Iar când al nostru basarabean are adâncă și sinceră convingere că lucrul carele el îl face îi bun și cu preț, apoi cu greu îl scoți din culcușul lui; atuncea să țepenește bine cât un boulean; dar așa, el singur nu știe cum să să poarte: să laude n'are ce, nu-i temeiu, niște povești, niște povețe scrise pentru copii. Cum să să intereseze el cu mărunțușurile, când el nu știe bine, cine-i el, ce-au fost, ce poate și ce să crede că poate să fie?“ Deci să se trimită cărți de Istoria Românilor „scrise pe larg și fundamental“, cărți de literatură bisericească scrise în graiul poporului căci limba română literară „conține multe cuvinte franțuzești și latinești și pentru aceasta îi greu de înțeles“; doresc mulți după muzică românească, după Gh. Dima, D. G. Kiriac, arhiereul Nifon, căci lucrări de muzică bisericească-orientală, psaltichie, nu se găsesc în Basarabia; iar alții caută operele literaților noștri: Alecsandri, Eminescu, Creangă, Coșbuc, Anton Pann.

Din aceste cărți preotul Andrei împrăștie la preoți, la învățători; ba trimite până la universitatea din Dorpat, unde studiază tineri basarabeni. Nu se plânge preotul Andrei de prețul cărților dăruite de el cu mână largă, dar te mânănești că n'am avut noi atunci o instituție care să dăruiască din belșug cartea românească acolo unde ea era undelemn în candela naționalismului. Și la revista „Albina“ trebuiau bieții Basarabeni să plătească abonament!

O dorință a avut preotul Andrei Mădan: să facă o călătorie în România. Neîmplinită a rămas această dorință: în mormânt s'a

dus cu ea. „Despre călătoria în România, nu știu cum să zic, că pare că nu-i lucru curat; tot mă împiedecă familia. Cu toate acestea eu socot că prin luna lui August (1900) poate tot oiu reuși cu Vanea împreună să alcătuesc o primblare până la Iași, cu părinții, cu buneii, frații și familia mea. Asta îi o datorie sfântă a mea, pe care eu împlinindu-o pot să trăesc mai în pace. Ne-om vidé, ne-om petrece și ne-om lua zio bună, cu gând că de acu înainte, dacă a fi cu puțință, ne-om mai întâlni și cât de des; iar de nu, cum a da Dumnezeu: datoria ne-am împlinit-o“. Dar tot alte greutăți familiare se ivesc și călătoria în România se tot amână, însă dorința tot vie rămâne: „să ne mai revedem odată, ori dincolo ori dincoace de Prut; bietul tătăcuța tot au gândit anul trecut (1901), și noi cu toții, să venim la Iași, dar tot ne-am codit până ce dânsul au și murit“. Și tot n'a putut trece Prutul. Iată ce scrie la 20 Mai 1903: „Din pricina lipsei banilor nu pot veni în România că apoi acolo ne-am lămurii mai bine asupra cărților românești. Și vara asta n'am să poci veni, măcar că ar trebui, pentrucă nu să știe viața: mulți mor neașteptat“.

Parcă avea o presimțire. Căci peste câteva săptămâni, în ziua de 5 Iulie din anul 1903, adoarme în Domnul această minune de preot român basarabean, care fu Andrei Mădan. O mică rană la un deget i-a otrăvit

tot trupul și l-a dus în mormânt când avea numai 34 de ani. Se odihnește în curtea bisericii din satul Izbiște, unde se mutase de câțiva ani. L-au plâns atunci nu numai Români ci și streinii. „Eu nu sânt creștin, însă trăind în Izbiște nu am putut să nu mă duc ca să petrec împreună cu ceilalți la lăcașul de veci pe preotul vostru. Căci simțeam în moartea sa o mare pierdere și adânc regretam că a dispărut un asemenea om. N'am cuvinte spre a descrie jalea provocată de moartea sa. Ani întregi dearândul a jertfit în consfătuiri cu norodul pe care-l lumina și-l îndemna la viață bună și curată. Era evlavios și-i iubea nația; făcea bine fără sgomot“. Așa scrie un evreu în ziarul „Besarabeț“ din Chișinău.

* * *

Voi, frați basarabeni, cari ați apucat bruma de libertate din anul 1905, cari v'ați deșteptat la viață națională după acest an, și cari vă bucurați de pe urma minunei din 1918, nu uitați la serbările voastre să pomeniți pe preotul Andrei Mădan. El a sămănat lanul în care voi acum secerăți.

Preotul NICULAE
de la biserica Boteanu.

N. B. Domnul Gheorghe Madan păstrează dela frațele său Andrei preotul mai multe scrisori și un manuscris cu 75 predici pe înțelesul poporului. Multe ar putea folosi și azi.

REGELE MIHAI I ȘI COPIII MICUȚI

Majestatea Sa Regele Mihai I, Copilul Rege, suveranul iubit atât de mult de poporul român, făcea zilele trecute — însoțit de guvernanta sa — o mică plimbare pe șoseaua Kiseleff.

La capul frumoasei alee cu tei pe demargine, Regele Mihai, care nu are decât aproape 7 ani, își aminti deodată, că există pe acolo o mare instituție de binefacere numită «Leagănul S-tei Ecaterina» și că a vizitat-o anul trecut cu Mama Sa.

— «Acolo, în casa cea mare, zise El guvernantei Sale, sunt copii săraci și foarte drăguți... ce ar fi dacă am merge să-i vedem un moment?»

Guvernanta se lăsdă guvernată de micul

Rege și-l conduse în acest azil unde doamnele din înalta societate românească îngrijesc și adăpostesc pe micii orfani sau pe copiii cari nu pot fi hrăniți de părinții lor. Directoarea azilului, uimită și mișcată de vizita neașteptată a Suveranului, era cât pe-aci să-și piardă capul, dar Regele o liniști cu vorbe dulci:

«Doamnă, vin să văd ce fac micuții».

Ușa dormitorului în cari se repauzează sute de copii îi fu deschisă.

În paturi mici și curate, așezate rânduri-rânduri în mijlocul saloanelor spațioase și bine aerisite, dormeau somnul nevinovăției copiii atâtor nenorocți. Regele Mihai îi privi

cu o iubire nesfârșită și cu fața luminată de un surâs divin șopti:

«O sărăcuții! Cât sunt de micuți!»

Mai pe urmă, fără ca cineva să-i fi sugerat cea mai mică idee, făcu un semn guvernantei și îi șopti două vorbe la ureche. Automobilul Regelui primi ordin să aducă în grabă un pachet dela Palatul Regal — situat aproape de institut. — Pachetul sosi în două minute. Regele îi desfăcu singur, scoase un mare număr de jucării, din cele mai rari și mai minunate, și le puse pe masă. Directoarea voi să deștepte pe micuții copilași pentru ca să poată vedea cu ochii lor proprii ce fericire le-a trimis cerul. Micul Rege însă deveni foarte serios și o împiedecă zicând:»

«Nu, nu, nu-i trezi, lasă-i să doarmă... sunt așa de mici, doamnă!»

Cu un adorabil aer de mister, vorbind în

în șoaptă, Regele începu să explice directoarei institutului mecanismul fiecărei jucării, rugând-o totdeauna să ofere copiilor aceste jucării — din partea Sa — când se deșteaptă.

«Doamnă, trebuie să explicați bine micuților fiindcă ei nu știu cum trebuie să se învântească un câine care sare, ori un papagal care vorbește, sau cum sboară un aeroplan ori cum se pune în mișcare un tren... trebuie să le explicați bine». După ce rânduit toate jucăriile pe masă, Regele Mihai, mergând în vârful piciorușelor Sale, — pentru a nu produce nici cel mai mic șgomot — din pragul ușii, privi încă odată pe îngerașii cari dormeau și luminat de fericire repetă, depărtându-se:

«Cât sunt de micuți, sărăcuții! Lăsați-i să doarmă!... Lăsați-i să doarmă!»

Traducere din „La Roumanie Nouvelle”

Pr. ST. ILIESCU

6. COROANA DE TRANDAFIRI

Andantino (MELODIE POPULARĂ)

Un grup

Corul

Cetiniță, cetioară dragă (bis)

Cine coase la fereastră

O coroană prea frumoasă,

Cetiniță, cetioară dragă (bis)

Este mama lui Christos

Mesia chip luminos.

Cetiniță, cetioară dragă (bis)

Coroană de îngeraș

Pentru Iisus copilaș,

Cetiniță, cetioară dragă (bis)

Coroană de trandafiri

Cari aveau să fie spini

Cetiniță, cetioară dragă (bis)

Vai, o Maică, nici visezi

Cum o să te întristezi,

Cetiniță, cetioară dragă (bis)

Coroana de trandafiri

Va fi numai pătimiri.

1. Din lucrarea Zece cântece religioase de G. Cucu, profesor la Conservatorul din București, prefațată de Pr. Eugen Bărbulescu, consilier referent la Arhiepiscopia Bucureștilor, apărută de curând.

4. BINE EȘTI CUVÂNTAT IMNUL ORTODOXIEI

Maestoso
mf

Bi ne ești cu vâ n tat Hris toa se

Dum ne ze ul nos tru

Ce la ce prea ,in țe lepți pre pes

cari ai a ră tat tri mi tân

du - le lor — Du — chul

sfânt Și prin trân - șii lu - mea ai vâ -

nat iu - bi - to - ru - le de oa - meni

Sla — vă Ți — e

MEDITATIUNI EVANGHELICE

1. *Iosife, fiul lui David, nu te teme...* (Mat I₂₀).

Iosif căzuse pradă unei chinuitoare nedumeriri. Era în joc onoarea lui, păstrată cu multă zgârcenie până acum pe pragul bătrâneții—și era în joc și viața tinerei fecioare Maria, ce fusese încredințată ocrotirii lui, în forma legală a logodniciei. N'ar fi convenit nici într'un chip să se vadă căzut sub disprețul lumii și tot așa își simțea inima sângerând când îi trecea pe dinaintea ochilor imaginea îngrozitoare a fecioarei Maria doborâtă la pământ de ploaia de pietre aruncate de-o mulțime totdeauna setoasă de sânge. Intr'un singur chip ar fi putut să-și salveze onoarea, să rămână în „dreptatea“ legii, dela care nu se abătuse niciodată și să scape dela moarte pe fecioara Maria. Iar chipul era acesta: «*s'o lase în ascuns*». Altă cale nu-i era cu puțință. Firește că nici așa n'ar fi izbutit să risipească norii de nedumeriri ce-i umbreau inima. Era chiar încredințat că va intra în mormânt cu acest cui sfredelitor în inimă. Ar fi izbutit însă să evite zgomotul rușinos din jurul lui și să-și cruțe bătrânețele de disprețul lumii. Cât de puțin înseamnă această față de pierderea ireparabilă a liniștii sufletești! Altceva n'avea ce face. Era cea mai înțeleaptă măsură pe care o putea găsi un om cu judecata sănătoasă și cu simțul demnității personale. Intemeiată însă numai pe datele cunoașterii și judecății omenești. Și câte lucruri, vai! scapă cunoașterii noastre! Decăteori, chiar cei mai bine intenționați dintre noi, nu pronunță sentințe greșite, pentru că în formularea lor au apelat numai la rațiunea și puterea de judecată proprie. Dreptul Iosif, fără îndoială, că era foarte bine intenționat și iată că era pe punctul de a săvârși o greșeală foarte mare. Nu i-s'a întâmplat acest lucru, pentru că Iosif, cu siguranță, că a cerut, în rugăciune adânc gemută, și lumina atot științei, și înțelepciunii lui Dumnezeu. De aceia adaugă sfântul evanghelist că îngerul Domnului s'a arătat în vis lui Iosif și i-a grăit: «*Iosife, fiul lui David, nu te teme a lua pe Maria, femeia ta, că ce s'a zămislit într'ansa din Duhul Sfânt este*».

Frate creștin. Nedumerirea dreptului Iosif este clar grăitoare pentru inima oricui dintre noi. Nu se poate om să nu treacă prin asemenea clipe hotărâtoare, în cele mai multe cazuri, pentru întreaga veșnicie. Ești nedumerit asupra unui lucru oarecare. După toate judecățile tale, ca și după cele ce crede lumea, acest lucru îți apare sub

culori foarte negre. Nu zăbovi nici un moment să întrebi și pe Dumnezeu. Trebuie neapărat să cunoști voința și judecata Lui, ca să poți fi sigur că judecata ta este dreaptă. Iar dacă, Duhul lui Dumnezeu îți ajută să cunoști voința și judecata Lui, un moment să nu mai întârzi să-ți revizuești judecata ta. Un caz foarte simplu: doctorul a spus *rău* despre un bolnav drag ție. Nu te descuraja. Dacă Dumnezeu zice *bine*, îi sigur că așa va fi. Alt caz: îți ajung la urechi știri foarte stranie și neliniștitoare în legătura cu o instituție de care ești apropiat sufletește: biserica, școala etc. În aparență lucrurile se prezintă foarte descurajant. Crezi că se petrec acestea fără voința și știința lui Dumnezeu? Desigur că nu. Atunci încearcă de află voința lui Dumnezeu. Când te vei încredința ce vrea Dumnezeu cu acele schimbări etc. te vei liniști fără doar și poate. Căci cine stă alături de voința lui Dumnezeu trece peste orice fel de încercări și prinde îndată senzual oricărui fapt petrecut în viața omenească.

2. «*Iar Maria păstră toate cuvintele acelea, punându-le întru inima sa*» (Luca II₁₉).

În momentul când Domnul se naște în staulul Betleemului, îngerii cerului duceau păstorilor de oi solia Tatălui ceresc despre taina întrupării, rostul și misiunea Mântuitorului. În cuvânt omenească solia lor era aceasta: „Iată, vestesc bucurie mare, care va fi la tot norodul; că s'a născut vouă astăzi Mântuitor, care este Hristos Domnul, în cetatea lui David. Și acesta va fi vouă semn: afla-veți un Prunc înfășat, culcat în iesle“. Păstorii, fără nicio întârziere, au pornit spre staul și au aflat întocmai cum auziseră dela îngerii. Bucuria lor a fost mare. A fost acea bucurie, pe care nu o poate prețui decât celce a gustat apropierea de Dumnezeu. Iar păstorii îl simțiseră pe Dumnezeu atât de aproape: nu numai lângă ei, ci chiar în ei, umplându-le inima. Inima lor era într'adevăr plină de Dumnezeu și o inimă plină de Dumnezeu e plină în același timp de o bucurie mare, sfântă, puternică și liniștită. Această bucurie o comunică ei Mamei Sfinte, ce sta alături de Pruncul minunat. Prin ce cuvinte? Ar fi putut să găsească alte cuvinte decât acelea pe cari le auziseră dela îngerii? Despre aceste cuvinte ne spune evanghelistul că Maria le păstră, „punându-le întru inima sa“. Da, le păstră pe *toate*, nu numai parte din ele, ca pe-o comoară prea scumpă, fără seamăn de scumpă. Și observați bine, le păstră nu în cutlușile minții, nu în lada memoriei,

ci în *inima* sa. Nu e acelaș lucru a păstră un cuvânt în minte și a-l păstră în inimă. Păstrezi o floare în *erbariu*, dar o păstrezi și în ghiveci sau în stratul pregătit anume în grădinița din fața casei. În erbariu poți florii fără rădăcină, deci moarte sau sortite morții. În ghiveci așezi o floare cu rădăcină și-mprejurul rădăcinii are pământ și umezeală. Într'adevăr inima e un ghiveci cu pământ și umezeală, în care pot fi plantate florile voinții lui Dumnezeu ca să crească și să rodească. Ah! și cât de bine era pregătită inima Sfinței Fecioare ca să primească cuvintele lui Dumnezeu. Doamne, și eu doresc să pun cuvintele mântuirii Tale în inimă, nu numai în minte. Dar oare, inima mea va fi locul prielnic creșterii și rodirii cuvintelor Tale?

Și alt gând răsare în minte, meditănd asupra acestor cuvinte evanghelice. Maria păstră toate cuvintele acelea. Pentru inima ei era destul cuvintele primite dela Dumnezeu. Deaceia este fericită de toate neamurile. O! de-ai izbuti, ajutat de acest fel de a fi al Mariei, să recunoști că tu păstrezi cu foarte multă scumpete și vigilență, în inima ta, altceva decât ceea ce găsim în inima Mariei! Roagă-te pentru acesta. Noi avem acum mai mult decât a putut să aiba Fecioara Maria atunci: noi avem jertfa Domnului care ne poate ajuta mult, peste măsură de mult să păstrăm în inimă toate cuvintele de bucurie și biruință ale lui Dumnezeu.

3. *«Iată, îngerul Domnului în vis se arată lui Iosif, zicând: sculându-te ia pruncul și pe Mama Lui și fugi în Egipt, și fii acolo până voi zice ție, că va Irod să caute Pruncul ca să-L piarză pre El»* (Mat. II 13).

Cu cât mai mult creștea lumina și bucuria în inimile celor ce cunoscuseră Pruncul din Betleem și se închinaseră Lui ca Fiului lui Dumnezeu, cu atât creștea întunecul și ura în sufletele celor necredincioși. Așa a vrut Dumnezeu ca Mântuitorul să cunoască încă din primele zile ale vieții Lui pământești ura lumii acesteia. Nu fără niciun scop și fără folos. Căci pe calea suferinții și jertfei avea să-și îplinească Mântuitorul scopul venirii pe pământ și primind asupra Lui tot păcatul lumii aveam noi să ne împărtășim de binecuvântările împăcării cu Dumnezeu și bucuriile vieții veșnice.

În fruntea lumii necredincioase sfântul evanghelist pune pe Irod, stăpânitorul de pe acea vreme al ținutului în care s'a născut Domnul. El, Irod, este un simbol al lumii rânduită de satana să pregătească crucea Domnului. Viața Mântuitorului nu este dealfel decât un lung și

de momente în cari pe rând se produc atacuri inverșunate și chiar năpraznice împotriva Lui, pentru a urma îndată prăbușirea lor și descoperirea puterii lui Dumnezeu, care nu părăsește niciodată pe alesul Lui.

„Ia Pruncul și pe Mama Lui și fugi în Egipt“... este aci cuprinsă toată grija Tatălui ceresc, care stă ca un zid împrejurul credinciosului. Ne-am putea îndoi cumva că astăzi nu mai lucrează, nu mai stă alături de noi? Mântuitorul ne spune clar: „Orice veți cere dela Tatăl, prin Mine, va fi vouă“. Dece nu ceri, neînțecat, ca Dumnezeu să stea alături de tine? De-ai face aceasta, cu siguranță că ai auzi cuvântul Lui de mântuire: „Fugi din locul acesta, căci e locul păcatului“.

Iosif nu stă să socotească nici slăbiciunea vârstei lui destul de înaintată și nici greutatea unui drum, pe care nu-l cunoștea măcar. Ci îplinește întru totul porunca lui Dumnezeu. Ia drumul Egiptului pentru a rămâne în posesiunea darului dumnezeesc capătat în Betleem, pentru a scăpa vieța Pruncului. Nici o oboseală și nici o privațiune nu e prea mare sau prea dureroasă, când e vorba să le petreci împreună cu Dumnezeu. Această înțelegere înaltă o găsim cu adevărat la temelii vieții dreptului Iosif. El care era gata să se despartă de Fecioara Maria, neînțelegând chipul dumnezeesc al zămislirii ei, — vrea să facă aceasta pentru a nu călca porunca lui Dumnezeu. Tot asemenea e gata să întâmpine orice pentru aceiași binecuvântată pricină. — Nu va trece mult și Dumnezeu, îl va vesti să se întoarcă în țara lui, pentru că cel ce căuta sufletului pruncului e mort.

De câte suferințe și necazuri, de care atârână chiar vieța veșnică, am fi scutiți dacă am ascultă cu băgare de seamă cuvântul de îndemn și orientare al lui Dumnezeu în calea vieții! Roagă-te, crede și îplinește îndată porunca lui Dumnezeu.

Prof MANEA POPESCU

CEREȚI NOUL TESTAMENT

traducere de

Părintele GRIGORE PIȘCULESCU

la Institutul Biblic, Sf. Sinod,
strada Antim, București.

Broșat 70 lei. = Legat flexibil 100 lei.

UN DAR PENTRU HRISTOS:

NEPĂSARE, URĂ SAU IUBIRE ?

Inchipuiți-vă, că se anunță sosirea unui general a cărui spadă a făcut minuni de vitejie pe câmpul de bătae. Buchete de flori, cântece de fanfară, capete descoperite, urale nesfârșite, discursuri bine simțite și alte multe de acest fel vin să răsplătească îndeajuns eroismul strălucitului oaspete.

Venirea pe lume a Mântuitorului fusese anunțată încă din timp. O stea mai luminoasă decât toate arăta și locul nașterii. Se știa precis ce va face acest fiu al cerului. Era de așteptat ca întreaga populație a Betleemului și vecinătăților să iasă în întâmpinare. Am fi dorit parcă să auzim glasul mulțimei împreunându-se cu vocea dulce îngerească într'o cântare comună: „Mărire întru cei de sus lui Dumnezeu și pe pământ pace și bună voire“.

Nimic din toate acestea!

Inchis în pânțele Mamei-Fecioare, Mântuitorul bate din poartă în poartă cerând un colțor cât de sărăcăcios spre a-i servi de leagăn. Era frig și întuneric afară pe stradă. Mult mai înghețate și mai reci erau acele inimi cari răspundeau dinăuntru: „Nu avem loc!“. Câtă nepăsare a întâlnit Mântuitorul atunci.

Din păcate, lucrurile nu s'au schimbat nici până astăzi. Fiecare inimă omenească este o colibă la ușa căreia Mântuitorul bate și vrea să intre. Cât de repede răspundem la chemările ispititorului. La glasul Mântuitorului rămânem surzi, ori dăm răspunsul cunoscut: „Rogu-Te, nu mă munci pe mine“ (Luc. 8, 28).

A sta nepăsător la chemarea Mântuitorului este un mare rău. A-L urî, este un rău și mai mare. Abia se născuse. Trei crai dela răsărit, reprezentanții științei din acea vreme, pornesc să afle pe noul și adevăratul Împărat. Poposesc din întâmplare la curtea unui împărat îmbătrânit în rele. Se numea Irod. Iată un nume și o inimă cu pornire de fiară turbată. Fariseii și cărturarii au ținut apoi pe Mântuitorul. Irod spumegă de mânie și se încearcă să sugrume un prunc smuls dela pieptul Mamei Sale.

Irozii timpurilor noastre nu rămân cu

nimic mai prejos de călăul miilor de copii. Câte injurii la adresa bisericii lui Hristos și reprezentanților ei. Câte scrieri necinstite ieșite din pana unor minți întunecate. Câte lacrimi de văduvă și orfan pricinuite de nedreptatea puternicilor zilei. Câte petreceri destrăbălate și cântece zgomotoase și vinovate, cari nu au nimic de-aface cu cântarea îngerească din noaptea Nașterii Domnului.

Lumea s'ar fi isprăvit de mult dacă alături de inimile nepăsătoare și copleșite de otrava urei nu ar fi rămas o mică ceată de credincioși pătrunsă de însemnătatea Nașterii Domnului.

Priviți pe Sfânta Fecioară și pe logodnicul ei Iosif cu câtă smerenie stau lângă ceresul pruncușor. Admirați graba cu care păstorii vin să vadă pe Mielul lui Dumnezeu. Nu treceți cu vederea nici prosternarea și darurile celor trei magi dela răsărit veniți din depărtare să ne învețe, că nu trebuie să ne dăm înapoi dela nici-o oboseală, dela niciun sacrificiu când vine vorba să dovedim cu fapta că iubim pe Domnul.

Fecioara Maria și bătrânul Iosif, păstorii și magii dela răsărit sunt pentru noi primii dascăli ai iubirei de Hristos. In decursul veacurilor numărul adevăraților închinători ai pruncului Iisus a tot sporit mereu. Ctitorii de biserici, fondatorii de școli, spitale, orfelinate și alte instituții de binefaceri nu sunt altceva decât modele de inimi curate în cari s'a renăscut Mântuitorul Hristos.

Știu, iubite cetitor, că ai cumpărat multe daruri de Crăciun pentru copiii tăi. Nu cumva te gândești să aduci un dar și copilului Iisus? Nu este nevoie să faci cheltueli peste puterile tale. Iisus îți cere inima ta. Să știi însă că Iisus nu primește decât o inimă încălzită de simțământul iubirei evanghelice. Alungă nepăsarea și ura din inima ta. Inobilează-ți inima cu simțământul dragostei creștine și așa curat împreună-ți vocea ta cu glasul îngerilor și cântă împreună cu ei: „Mărire întru cei de sus lui Dumnezeu și pre pământ pace între oameni bună voire“.

Pr. ST. ILIESCU

COMENTARIU PRACTIC

„Iar când vă rugați, nu fiți ca fărnicii cărora le place să se roage în adunări și în colturile ulișelor ca să fie văzuți de oameni. Adevăr vă zic vouă că și-au luat plata lor“. Matei VI, 5

Trei sânt la număr cusururile de care trebuie să ne ferim în rugăciunile noastre.

I) Primul este *ipocrizia*.

Trei sânt de altfel la număr și condițiunile prielnice ipocriziei, pe care avem datoria să le evităm: egocentrismul sau *singularizarea*, *prefăcătoria* și *stima omenească*.

Ca să evităm singularizarea, trebuie să nu facem rugăciuni publice de cât numai în locașurile rânduite acestui scop: *în biserică*. Să nu ne rugăm de cât cu o strașnică stăpânire lăuntrică și cu o robustă modestie exterioară, fără afectare și fără niciuna din manierele menite să atragă privirile oamenilor asupra noastră. Pentru a evita prefăcătoria, trebuie să avem grija să ne rugăm *în duh și în adevăr* oridecâte ori ne-am găsi în locașul de închinare; altfel riscăm să pozăm doar, în atitudinea omului, care se roagă.

Ca să evităm stima omenească, trebuie să ne rugăm fiindcă ne găsim în prezența lui Dumnezeu, iar nu fiindcă sântem văzuți de oameni; altfel pierdem tot rodul rugăciunilor noastre.

Câte rugăciuni pierdute! Câte rugăciuni ipocrite! Câte rugăciuni de ochii oamenilor! Câte rugăciuni de vorbe, în care numai limba funcționează fără ca inima să colaboreze cu ceva! Cât timp nu ne pierdem cu asemenea rugăciuni inutile! Nu ne rămâne alt lucru de făcut, de cât să reparăm trecutul prin rugăciuni sincere și veritabile de viitor.

II) Al doilea cusur de care trebuie să ne ferim în rugăciunile noastre, este *distragerea*.

„Iar tu când te rogi, intră în camera ta și încuind ușa roagă-te Tatălui tău întru ascuns, și Tatăl tău celce vede întru ascuns, îți va răsplăti ție la arătare“ Mateiu VI, 6.

Trebuie să evităm distragerea fie când ne rugăm în biserică, fie când ne rugăm în casa noastră proprie. Când te rogi în casă, trebuie să-ți găsești sau să-ți faci timp slobod, când să intri singur în camera ta, să închizi ușa și aflându-te acolo numai tu cu Dumnezeu să te rogi Lui ca și când ai fi numai tu și El în lume. Să-ți dispară din ochi orice alt obiect, care te-ar despărți de El. Să urzești în asemenea clipe fericite cele mai intime și

cele mai tainice legături între tine și între El. Poate că nu te-ai încercat niciodată să te rogi astfel! Câte ore nu pierzi tu cu lucruri zadarnice, mărunte și plictisitoare!

Câte ore nu le pierzi în plictiseală, fără să știi ce să mai lucrezi, pe care le-ai putea închina foarte bine acestui sfânt exercițiu! Câtă strălucire divină și câtă fericire cerească n'am gusta în asemenea ceasuri de rugăciune tainică ca o arvună din fericirea împărăției Cerești.

Când noi ne rugăm în locașul public de rugăciune, adică în biserică, trebuie să ne închinăm în taina inimelor noastre, încuind ușile simțurilor noastre așa fel în cât ochii noștri să nu vadă decât ceremoniile liturgice și limba noastră să nu rostească decât cuvintele imnurilor noastre sfinte.

Prin aceasta nu însemnează că Dumnezeu ne-ar ierta distragerea noastră în timpul rugăciunilor pentru cauzele, care o pricinuesc. Dacă noi pornim să ne rugăm fără prevedere și fără pregătire, vinovați suntem.

Dacă noi mergem la rugăciune, cu o inimă încărcată cu mii de lucruri și preocupări profane fără a-i fi rezervat nici răgazul și nici prilejul de a se fi curățit și ușurat, vina noastră sporește și mai mult. Dacă noi în ceas de rugăciune dăm drum slobod ochilor să vadă totul, urechilor să audă totul, iar buzelor să întrețină discuțiuni șoptite și nesfârșite, ne adăogăm vină peste vină, osândă peste osândă.

III. Al treilea cusur de care trebuie să ne ferim în rugăciunile noastre este *vorbă-arta* sau *sporovoiala*.

„Iar când vă rugați, nu grațiți multe ca păgânii, cari socotesc că prin multă vorba lor vor fi ascultați“. Mateiu VI, 7.

Mântuitorul nostru Iisus Hristos ne arată deslușit că prisosul de vorbe nu este potrivit cu însuși spiritul rugăciunei.

Inima înfrântă și zdrobită vorbește puțin. Cu cât vorbești deci mai mult în rugăciunile tale, cu atât te rogi mai puțin; iar dacă vorbele tale nu isvorăsc din inimă smerită, nu te rogi de fel. Discursul și rugăciunea sunt două noțiuni prăpăstios despărțite între ele.

Discursul este opera unei inteligențe ascuțite și a unui bogat spirit de imaginație,

rugăciunea este rodul unei inimi apăsate de urgente necesități sufletești.

De aceea rugăciunea adevărată se compune mai mult din simțiri bogate, de cât din bogăție de cuvinte.

În rugăciune avem nevoie de vorbe *puține*, însă de vorbe *mari*.

Păgânii nu aveau despre zeli lor ideile pe care le avem noi despre Dumnezeu nostru. Ei socotiau că zeli lor sunt dacă nu absenți, apoi în tot cazul destul de străini de viața lor pământească, așa se explică de ce ei abuzau în rugăciunile lor de mulțimea și de puterea cuvintelor. Dumnezeu nostru este totdeauna și în tot locul de față, lângă noi auzindu-ne și văzându-ne pretutindeni.

El ne cunoaște nevoile și dorințele noastre.

De aceea Domnul nostru Iisus Hristos mai adăogă următoarele cuvinte:

„Să nu vă asemănați păgânilor, fiindcă Tatăl vostru știe de cece aveți voi nevoie mai înainte ca voi să-i cereți“.

Ei bine! Cu toate că Dumnezeu știe toate lipsurile și nevoile noastre și ar putea să ne ajute și fără rugăciunile noastre, totuși El vrea să ne rugăm pentru ca să stăm într-o fericită dependență sufletească față de El. El vrea în sfârșit să păstrăm neconținut legătura duhovnicească dintre noi și El prin rugăciune:

Să ne rugăm deci cu stăruință și cu ardoare!

Pr. Dr. MARIN C. IONESCU
Biserica Ciubu cu Barză

D E C R A C I U N

La nașterea Domnului s'au bucurat îngerii în ceruri, iar pe pământ numai câțiva oameni; această deosebire *de număr* pune în adevărata lumină depărtarea omenirii de manifestările lumii spirituale, în care, înainte de căderea în păcat, cei dintâi oameni aveau posibilitate să pătrundă, fiind creați *cu puțin micșorați decât îngerii*.

Situația aceasta tristă a fost cu timpul corectată, așa încât astăzi, pentru sărbătorirea Nașterii Domnului la numărul îngerilor s'a adăogat numărul tuturor celor ce-au primit *cununa vieții*, iar pe pământ, bucurie de venirea Domnului nu este numai în marginea Betleemului, într'un staul de vite, nici numai pe câmpia unde își pășteau turmele proprietarii staulului, *ci pe tot întinsul planetei*.

Este sau nu aceasta o schimbare fundamentală? Desigur că da. Ei bine, *de aceea* sărbătoarea Crăciunului, deși se repetă de secole, va fi din ce în ce mai măreață și mai simțită, isvorul de bucurie va fi din ce în ce mai mare, cu cât vor trece anii, cu cât Evanghelia va fi mai răspândită. Iată dar o sărbătoare, care *veșnic* va fi *nouă*, pentru că în fiecare an se face cunoscută Venirea Domnului în tot pământul: în America de Nord ca și în cea de Sud, în Asia ca și în Africa și Oceania.

Acesta este tabloul lumii dacă-l privim *în general*. Dacă însă îl privim în manifestările

individuale ale credincioșilor, acest măreț tablou ne apare cu pete negre de diferite mărimi, al căror număr corespunde mulțimii și mărimii păcatelor. Petele cele mai mari și compacte ne arată teritoriile unde n'a pătruns încă lumina Evangheliei, iar picăturile cele mici ne arată păcatele din ținuturile creștine.

Multe din aceste din urmă pete ar putea să dispară, dacă s'ar cere iertare lui Dumnezeu; lumea creștină însă întârzie cu *po-căința*, și din această cauză tabloul rămâne cu aceste pete, cari-i întunecă partea lui cea mai frumoasă. Cine oare ar rămâne mirat de apariția unui nou profet, care ar striga: „*Pocăiți-vă, că s'a apropiat împărăția cerurilor*“? Cunoașteți acest strigăt! Este strigătul Sf. Ioan, Înainte Mergătorul. Niciun creștin n'ar rămâne nedumerit de repetarea acestui strigăt, — după venirea Mântuitorului, — din cauza mulțimii păcatelor pe cari le observă, începând dela felul îmbrăcămitei, până la cele mai ascunse intimități ale oamenilor de astăzi. Toate păcatele imaginabile se practică, și din această cauză se văd și *semne* din partea lui Dumnezeu, care le trimite, ca să deschidă ochii oamenilor, să vadă că au *rătăcit drumul* mântuirii.

Ca slujitori ai Domnului am săvârși un mare păcat, dacă am ascunde *realitatea*, bucurându-ne *astăzi* numai de ceea ce a fost *odinioară*. Nu! Noi nu sărbătorim cu atâta

veselie numai evenimentul de acum 1928 de ani, ca pe o amintire plăcută și care ne dă ocazia de ospățuri, ci fiindcă ne dă prilej să ne examinăm conștiința și să cunoaștem, că facem parte din *impărăția* Mântuitorului. Căci dacă ziua de astăzi este o simplă *aducere aminte* a unui eveniment, care este *uitat* în tot restul anului, fără îndoială că *sufletul* nu folosește nimic, ci numai *corpul*, care are ocazie să petreacă cu mâncările alese și cu băuturi multe și de tot felul.

Se impune dar să începem cu această *mare sărbătoare* o *nouă* viață, dacă cea de până acum n'a fost *nouă*. Să nu uităm, că intruparea Fiului lui Dumnezeu s'a făcut *«pentru noi oamenii și pentru a noastră mântuire»*. Unirea cerului cu pământul s'a făcut pentru *fericirea tuturor*. De ce dar să fugim de *adevărată* fericire și să ne pogorâm la o fericire care privește numai împlinirea plăcerilor trupești și a ambițiilor trecătoare? Alegerea aceasta nu ne duce la *fericire*, ci din contră la *suferință*, căci acesta este rezultatul unei fericiri înșelătoare!

Nimeni nu-i dorește unui prieten iubit fericirea(!) bețivului, sau a desfrânatului, sau a risipitorului, sau a mincinosului, sau a hoțului..., etc., fiindcă știe că fericirea(!) bețivului se transformă *în plânset*, a desfrâ-

natului *în boală*, a risipitorului *în sărăcie*, a mincinosului *în dispreț*, a hoțului *în pușcărie...*, etc.

Fericire *adevărată* cunoaște *bucuria ospățului* la care nu s'ar rușina să ia parte și Mântuitorul, chiar dacă ar fi nevoie să prefacă *apa în vin* pentru continuarea unei veselii curate; *bucuria nunții* este binecuvântată de Dumnezeu și nu se poate compara cu înșelătoarea fericire a desfrânatului; cel avut poate încerca *bucuria ajutorării* celor lipsiți, și o asemenea *fericire* nu poate fi înjosită măcar printr'o comparație cu presupusa fericire a risipitorului...

Dar să nu mai continuăm, fiindcă nu e greu ca un creștin să distingă fericirea *adevărată* de cea *falșă*, ci să recunoaștem că greul stă în a o făptui pe cea *dintâi* și a se lepăda de cea *din urmă* care pare că e mai mult avută în vedere de creștinii zilelor noastre.

O *nouă* viață se cere să începem, așa cum ne cere Părintele Ceresc. Nu va avea loc această schimbare? Atunci nu vor lipsi *încercările* lui Dumnezeu, după cum în familia cu un tată *iubitor* nu lipsește *mustrarea copiilor*.

Diac. AL. N. CONST.

PLAN DE PREDICA SAU DE LEȚIUNE PRACTICĂ

„Rătăciți, neștiind Scripturile“ Marcu XII, 24.

I) *Pregătirea*: Viața omenească lipsită de lumina Sfințelor Scripturi, este o viață de orbecăială și de băjbăială pământească. Biblia este scrisă de mai mulți scriitori și cu toate acestea are o strânsă unitate. Ea este cea mai veche carte și cu toate acestea învățătura ei este totdeauna proaspătă și nouă.

II) *Anunțarea subiectului*: Motivele de ordine sufletească, care ne impun citirea Bibliei.

III) *Tratarea*: 1. Biblia este o carte de călăuză: citirea zilnică a Bibliei ne ajută să avem totdeauna pe Dumnezeu în sufletul și în viața noastră.

2. Citirea zilnică a Bibliei este reamintirea necurmată a datoriei noastre de a privi la Dumnezeu și a-i cere *ajutor*, *putere* și *călăuzire*.

Creștinul, care uită să citească Biblia, uită să se și roage.

3. Biblia este carte de învățătură și busola conștiinței noastre.

Citind Biblia, cunoaștem mai bine pe Dumnezeu și lucrul mâinilor Sale.

O citire pătrunzătoare a Bibliei este o conștiință clară despre Dumnezeu și despre planurile Sale față de om.

4. Biblia este o carte de înțelepciune.

Citind Biblia, câștigăm înțelepciunea șerpilor și nevinovația porumbeilor.

5. Biblia este o carte de adăpostire și de înarmare sufletească: Iisus l-a înfruntat pe Satana cu versete biblice în cele trei ispitiri din pustiu. Plin de lumina biblică, Iisus a ieșit biruitor. Prin citirea zilnică a Bibliei, vom isbuti să scăpăm de multe turburări, îndoeli și ispite, fiindcă ceea ce a făcut Biblia pentru Iisus, va face și pentru noi.

IV) *Asocierea*: Conglăsuirea diferitelor texte biblice din Vechiul și Noul Testament asupra necesității citirii cuvântului biblic:

1. *Biblia* este lumina minții și veselia inimii mele: Psalmul 119 versetele 9-16 și 105-108; II Timoteiu III 14-17.

2. *Biblia* este inspirată de Dumnezeu Psalmul 1; II Timoteiu III, 15-17.

3. *Biblia* este folosită de Hristos. Luca XXIV, 27; Psalmul 2.

4. *Biblia* este unelta de mântuire a lui Dumnezeu: Psalmul 5; Iacob I, 22.

5. *Biblia* îndestulează toate aspirațiile nobile

ale ființe noastre: Psalmul 3-4; Ion XX, 30-31.

6. *Biblia* este o călăuză în viața tânărului: Psalmul 119, 1-12 și Psalmul 6.

7. *Biblia* este sabia duhului: Psalmul 7; Efeseni VI, 14-17.

V) *Aplicarea*: 1. *Biblia* trebuie a fi citită zilnic: Psalmul 8-9; Faptele Apostolilor XVII, 10-11.

2. Putem fi mântuiți fără Biblie, dar nu putem fi creștini tari și desăvârșiți fără citirea încordată și necurmată a Sfințelor Scripturi.

Pr. Dr. MARIN C. IONESCU
Biserica Cuțbu cu Barză

PLAN DE PREDICA PENTRU ANUL NOU

Buna întrebuințare a timpului.

Reînnoirea unui an ne reamintește, că pășim din ce în ce spre eternitate. Zilele trec, anii se scurg. Să ne gândim la pregătirea unei morți bune. Să întrebuințăm bine timpul ce ne va mai fi dat să-l trăim.

I. Să îndreptăm trecutul.

Este adevărat, că nu putem face să revină timpul trecut; putem însă să-l corectăm, după expresia Sfântului Pavel să-l rescumpărăm: „Trăiți, spunea el Efesenilor, nu ca cei fără minte, ci ca cei înțelepți rescumpărând timpul trecut“.

Reamintiți deci în fața lui Dumnezeu anii pe cari i-ați trăit. Cugetați la păcatele, la greșalele, la patimile voastre neînfrânate.

Regrețați greșalele voastre cu lacrimile unei sincere și adevărate pocăințe.

La datoriile prezente împreunați binele pe care l-ați fi trebuit face altădată. Plătiți în chipul acesta rămășițele prezentului și rămășițele trecutului redublând ardoarea în împlinirea faptelor bune.

II. Să ocrotim prezentul.

A ocroti prezentul însemnează a nu lăsa să se piardă nimic.

Lucrați deci la mântuirea sufletului vostru fără a pierde cea mai mică părticică din darul ce vi s'a făcut.

Puneți deci, mai mult ca întotdeauna, *spiritul vostru* la studiul adevărului și întăriți convingerile voastre creștine.

Veghiați asupra *inimei voastre* regulându-i

simțirile și renunțând la orice sensualitate.

Veghiați asupra *simțurilor voastre* disciplinându-le cu norma severă a obiceiurilor creștine.

III. Să prevedem viitorul.

Viitorul este nesigur. *Cunoașterea viitorului aparține numai lui Dumnezeu*. Nu se cade vouă spune Mântuitorul, să știți timpurile și clipele pe cari Tatăl meu le ține în stăpânirea Sa.

Fiindcă viitorul nu atârnă de voi trebuie să lucrăm ca și când nu am avea ceva din viitor în mâinile noastre. Păcătoșilor, fi-va oare un viitor pentru voi? — „Voiu cugeta la mântuirea mea la vreme de bătrânețe“, spuneți-mi: fi-va oare o bătrânețe pentru voi? „Mă voi gândi la mântuire anul viitor“: dar fi-va oare un an viitor pentru voi? — „Voi cugeta la mântuire tocmai la Sfintele Paști“: Veți ajunge oare la aceste sărbători? — „Mă voi gândi la aceasta, mâine“: Veți avea oare parte de acest mâine? Iată deci că astăzi, în această clipă, trebuie să lucrați la mântuirea sufletului vostru.

* * *

Mântuitorule, vrem, cu ajutorul grației Tale, să îndreptăm atâtea ani pierduți; vrem să întrebuințăm toate clipele acestui an în a-Ți servi Ție. Vom îndepărta din viața noastră tot ceea ce va tinde la gloria Ta și la mântuirea noastră.

Traducere de Pr. ST. ILIESCU.

MIȘCAREA ÎN CLER

NUMIRI, TRANSFERĂRI, DEMISII, DECESE
PREOȚI.—15 Noembrie 1 Decembrie 1928.

1. Preotul Gh. Popescu de la parohia Islaz jud. Ilfov, se transferă la parohia Grecii de jos jud. Ilfov, pe data de 1 Decembrie a. c.

2. Pr. Apostol Moinescu parohul parohiei Poenari-Rali jud. Prahova circ. I., încetând din viața în ziua de 27 Octombrie a. c., se șterge din state.

3. Pr. Grigore Mogoșanu se trece în statele parohiei Puntea de Greci jud. Dâmbovița circ. I., pe data de 15 Iulie 1928.

4. Pr. Vasile Ștefănescu, se recunoaște în statele parohiei Dragoslavele jud. Mușcel circ. I., pe data de 1 Noembrie a. c.

NUMIRI, TRANSFERĂRI, DEMISII, DECESE.
CÂNTĂREȚI-PARACLISERI. — 15 Noembrie.
1 Decembrie 1928.

1. Const. I. Dumbravă se numește pe data de 1 Octombrie a. c., paracliser la biserica Mihai-Vodă din circ. III. a Capitalei în locul titularului Paraschiv Dobrin demisionat pe aceeași dată.

2. Nicolae Busuioc se numește pe data de 1

Noembrie a. c., cântăreț la parohia Delea-Nouă-Kalist din circ. II., a Capitalei, în locul lui C. I. Cosăcescu demisionat la 1 Octombrie a. c.

3. Dumitru Hrișcă se numește pe data de 1 Noembrie a. c., paracliser la biserica Hagiu din circ. II., a Capitalei în locul lui I. Cojocar, transferat la biserica Sf. Dumitru Colentina.

4. St. Dobrescu se numește pe data de 1 Noembrie a. c., cântăreț II., la parohia Olari din circ. II., a Capitalei în locul lui P. Velicu, demisionat pe aceeași dată.

5. Ștefan V. Bănică, cântăreț la parohia Ur-lueni jud. Teleorman circ. II., demisionând pe data de 1 Octombrie a. c., se șterge din state.

6. Petre N. Constantin se numește pe data de 1 Mai a. c., cântăreț la parohia Copăcenii Mogoșești, jud. Ilfov circ. II., în locul lui Ioan I. Negoită destituit la 5 Aprilie a. c.

7. Badea I. Mușat se numește pe data de 1 Decembrie a. c., cântăreț II., la parohia Glavacioc jud. Vlașca circ. III., în locul lui Nicolae G. Fierbințeanu, titular, transferat la parohia nou înființată Ștefan Cel Mare.

Consilier referent
Pr. Eug. BARBULESCU

C R O N I C A I N T E R N Ă

Pe ziua de 21 Octombrie a. c. s'a redeschis biserica Hartiești-Muscel — reparată radical. — Serviciul divin a fost oficiat de cei doi protopopi ai județului Muscel, asistați de preoții din împrejurimi. Cuvântul de binecuvântare și sfaturi al înalt Prea Sfințitului Patriarh — cetit — produce o impresie profundă. Preotul local face o dare de seamă arătând costul lucrării 300.000 lei, dintre care 30.000 lei donați de Ministerul de Culte; 20.000 dați de Prefectura județului, iar restul din serbări și colecte. Serviciul a luat sfârșit peste ora 12 din zi, într'o înălțătoare dispoziție sufletească.

* * *

Istorică biserică—fosta mănăstire Vieroșul-Muscel—cu ctitoria de sute de ani, de ani de zile stă desvelită, expusă ruinii și prăpădului Stăruințe zadarnice pe la Comisia Monumentelor Istorice pentru fonduri.

Banul văduvei, al foștilor robi, azi enoriași acestei biserici, a rușinat nepăsarea. Mână dela mână s'a strâns un fond de 30.000 lei, cu care anul acesta, s'a reparat radical acoperișul cu șifă. — Cinste vouă Vieroșanilor —; Dumnezeu să vă plătească jertfa voastră! Preotul paroh C. Lupașcu a fost inițiatorul acestei laudabile fapte.

* * *

În ziua de 25 Noembrie a. c., cu o deosebită solemnitate s'a făcut sfințirea clopotului bisericii „Sf. Gheorghe“ din parohia Peretu I. Teleorman.

Slujba divină s'a oficiat de protopopul Floru Ionescu și paroh al bisericii împreună cu parohul parohiei Peretu II în prezența autorităților comunei, consiliului parohial și enoriașii parohiei.

Cu această ocaziune s'a arătat însemnătatea actului, aducându-se mulțumiri tuturor inimilor creștine care au contribuit la săvârșirea acestui fapt.

Clopotul s'a turnat în fabrica d-lui V. Rășcanu, din aliagi de prima calitate 78% aramă și 22% cositor având o greutate neto de 201 1/2 kgr. cu prețul de 200 lei kgr., plătiind suma de 45.050. lei.

Această sumă s'a acoperit cu ofrandele enoriașilor și următoarele donațiuni:

1. Păr. protopop a oferit 2000 lei; 2. Primăria com. Peret 5000 lei; 3. d. D. Iurescu 1000 lei; 4. d. R. Petrescu 500 lei.

Poporul a rămas foarte mulțumit de modul conștiincios în care d. V. Rășcanu s'a achitat cu executarea acestui clopot.

C R O N I C A E X T E R N A

21 Noembrie. — In Bulgaria. E sărbătoarea tineretului creștin.

Biserica bulgară prăznuiește în această zi „Intrarea în biserică a Maicii Domnului“.

În tot Regatul vecin, sărbătoarea aceasta e consacrată oficial tineretului. Și nu de multă vreme. De aceea mi se vorbește cu multă însuflețire despre străduințele pe care le depun conducătorii Statului Bulgar în scopul de a-i face din ce în ce mai mult nevoia și rostul mai simțite, împlântând astfel în ființele tinerelor vlăstare — odată pentru totdeauna — *Duh și Conștiință Creștină*.

În deosebi, proporțiile care i s'au dat anul acesta, în Capitală, au fost impunătoare. Rânduri-rânduri, așezați în coloane militărești, elevii și elevele gimnaziilor, liceelor și ai tuturor celorlalte școli particulare bulgaro-ortodoxe din localitate, se îndreptau la ore mai dinainte stabilite și sub conducerea profesorilor și a profesoarelor, spre Catedrala Alex. Nevsky, devenită neîncăpătoare cu acest prilej, cu toate că e de-o mărime neînchipuită. Aici, (subscriitorul acestor rânduri eră de față) li s'au citit de către preoți molitvele de deslegare și apoi cu toții au primit Sfânta Impărtașanie.

Cu elevii și elevele dela grădinile de copii și școlile primare, se săvârșea în acelaș timp acelaș lucru la celelalte biserici din oraș.

Iată acum și rânduiala după care s'a desfășurat prăznuirea acestei zile, și pe care zărele bulgărești au adus-o la cunoștința tuturor cu câteva zile mai înainte. O iau din „*Pastirsko delo*“ („Acțiunea pastorală“), numărul 47 a. c.

Rânduiala privitoare la prăznuirea Intrării în biserică a Preasfintei Născătoare.

21 Noembrie. — Ziua tinerimii creștine. Sfântul Sinod și Ministerul Instrucțiunii publice, au stabilit în de comun acord următorul program, care va cuprinde învățătura credinții printre elevi cu prilejul sărbătorii.

1. Luni 20 Noembrie, prima oră la toate școlile din Regat să fie dedicată actualului praznic cu cuvântări:

a) Pentru elevii de clasele primare tema: Iisus Hristos și copiii, luându-se de bază „Hristos binecuvintează pe copii“;

b) Pentru progimnazii tema: Iisus Hristos cheamă tineretul la biserică (istorisire și explicare evanghelică asupra ducerii lui Iisus la templu când eră de 12 ani);

c) Pentru elevii din licee și din alte instituții libere tema: „Iisus Hristos Idealul tinerimii“.

Aceiaș zi după prânz. Elevii însoțiți de profesori se duc în rânduri la biserică unde asistă la slujba vecerniei. Preoții respectivi le vorbesc pe tema: „Unirea tineretului cu Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, prin Sfânta Cuminecătură“. După aceea, le citesc molitva de deslegare.

Marți 21 Noembrie. În dimineața zilei, toți elevii, împreună cu profesorii, participă la Sf. Liturghie. La sfârșitul căreia primesc Sfânta Impărtașanie. În timpul serviciului divin, preoții țin predică pe tema: „Tineretul și sfânta Biserică“. (Să se folosească praznicul zilei: „Intrarea în Biserică a Preasfintei Fecioare Maria“). După otpust se țin adunări serbări pentru elevi și părinții lor în școli, cu cuvântări publice, făcându-se în acelaș timp și apeluri către cetățeni și părinți, ca să susțină eforturile școlii în direcția educației moral-religioase a tineretului.

„După adunare, se aranjează pentru elevi și părinți — acolo unde e cu putință — manifestații prin oraș“.

* * *

Am transpus în limba noastră această înțeleaptă rânduială, pentru aducerea ei și la cunoștința părinților și profesorilor dela noi; dar, mai pre sus de toate, cu nădejdea că într'o bună zi Societatea „Tinerimea Română“, cu rost atât de folositor Școlii și Vieții în deobște, va fi completată de Asociația „Tineretul Creștin din România“ în fruntea căreia s'ar afla de drept tinerimea noastră universitară.

Așa să fie!

Pr. PARASCHIV ANGELESCU
Superiorul Bisericii Române din Sofia

— Opera Caritativă a Misiunii Interne în Germania. — Sub numele de „Misiunea Internă“ se înțelege ansamblul operilor de caritate ale bisericilor protestante din Germania. Este vorba de o rețea vastă de stabilimente, de lucrări și de întreprinderi filantropice de tot felul, rețea întinsă în întreaga țară. Misiunea internă ocupă un loc de frunte în mijlocul operilor filantropice ale Germaniei și lucrează în de comun acord cu celelalte întreprinderi similare de ordin confesional, umanitar sau public. Dar Misiunea Internă nu se mulțumește numai cu vindecarea suferințelor de ordin material sau social; ea tinde la ceva mai înalt; ea crede, că are — după cum însuși numele o arată — o misiune particulară. Ea vrea să mărturisească pe Hristos să răspân-

dească evanghelia și iubirea divină și să comunice forțele spirituale ale evangheliei acelora cari în zilele noastre sunt lipsiți de aceste bunuri. Prin urmare, misiunea internă nu se ocupă numai de ceace se înțelege de obicei sub „opere caritative“; propagarea evangheliei este deasemenea o ramură de activitate a ei. Ea caută să răspândească Sfânta Scriptură, să organizeze reuniuni de evanghelizare și conferințe apologetice! Ea se interesează mult de literatura religioasă.

Cele câteva cifre arătate mai jos vor înlesni o privire generală asupra importanței ce prezintă câmpul său vast de activitate. Misiunea internă germană numără 12.100 stabilimente și instituții diferite cu 390.000 paturi și locuri clasate în următoarele 3 categorii: opere sanitare, opere de educație și opere cu caracter economic:

Opere sanitare: 359 spitale și clinici rânduite pe specialități cu 33.000 paturi; 193 institute de puericultură și sugaci cu 7.400 paturi; 200 stabilimente pentru infirmi (schilози, idioți, epileptici, orbi, surzi) cu 28.000 paturi; 314 case de odihnă pentru copii și adulți cu peste 12.000 paturi; 172 colonii de vacanță și sanatorii de copii cu 15.000 paturi; 231 case de refugiu pentru mame și copii (case de Maternitate) cu 8.904 paturi; 3914 infirmerii parohiale.

Opere de educație: Misiunea internă dispune de 771 stabilimente cu aproximativ 40.000 paturi pentru copii și tineri până la vârsta de 21 ani.

În afară de acestea mai posedă: 334 azile cu 12.450 paturi pentru ucenici, funcționari și lucrători; 3315 leagăne, grădini de copii, locuri unde copiii sunt îngrijiți în timpul zilei, iar seara sunt încredințați părinților, căminuri pentru copii, cu 165.750 paturi.

Opere de ordin economic și social: 932 azile pentru bătrâni și neputincioși cu 26.000 paturi, 518 azile de noapte, ospicii, căminuri, ateliere pentru cei fără de lucru: pentru lucrătorii ambulanti, adăposturi pentru cei liberați dela închisoare cu 17.800 paturi; 33 colonii pentru lucrători cu 3750 paturi; 33 misiuni urbane și opere de trezire și salvare („misiuni de miezul-noptei“); 377 institute ale organizației „Amicii Tinerei Fete“; 48 birouri de informație pentru emigranți; 161 ospicii cu 7000 paturi; 19 azile și căminuri pentru luntrași; 20 azile pentru marinari cu 800 paturi; 14 birouri de informație pentru luntrașii navigației fluviale și 20 pentru marinari.

O operă atât de vastă nu poate trăi fără o mare armată de colaboratori și colaboratoare. 40.000 diaconie și 4100 diaconi se găsesc în ser-

viciul misiunii interne. În afară de aceasta ea dispune de 1600 persoane cu studii universitare (teologie, medicină și drept), 3500 de asistente și inspectoare de igienă socială, și peste 10.000 funcționari ocupând posturi de conducere în instituții sau lucrând în birourile lor, fie în opera educativă, fie ca personal sanitar. Colaboratorii și colaboratoarele de onoare, cari se pun la dispoziția misiunii interne, se ridică la câteva sute de mii.

Acestei grandioase opere i-au trebuit câteva secole pentru ca să se desvolte. În ultimul secol însă a luat un avânt extraordinar. *August Hermann Francke* întemeie orfelinatul său din Halle spre sfârșitul secolului al 17. *Pestalozzi* se consacra în deosebi copiilor orfani și părăsiți de sprijin moral și știu să-i îmbrățișeze într-o atmosferă familiară educativă. *Johannes Falk*, contemporanul și amicul lui Goethe, întemeie la Weimar orfelinatul său din Lutherhof. Fundația lui *Johann Hinrich Wichern*, casa numită «*Rauhe Haus*» din Hamburg, întemeiată în 1833, fu înainte de toate de o mare însemnătate deoarece din această încercare modestă a ieșit întreaga organizație protestantă a operilor de asistență și educație....

Misiunea internă s'a desvoltat din an în an. Pe măsură ce se iveau cerințe noi se descopereau și metode noi pentru a veni în ajutorul acestei lumi; s'au impus mijloace de acțiune potrivit cu trebuințele momentului. Datorită inițiativii lui *Johann Hinrich Wichern* fu întemeiat în 1848 *comitetul central al misiunii interne ale bisericii evanghelice germane*, centrul operilor de caritate al protestantismului german. În momentul de față, acest comitet central cuprinde 35 comitete regionale și peste 100 grupări de lucrări aparținând misiunii interne. Există acolo o organizație dublă de o deosebită importanță; lucrările se găsesc aci grupate pe deoparte potrivit situației geografice iar pe de altă parte potrivit atribuțiilor respective. *Comitetele regionale* caută să grupeze toate operile locale și toate instituțiile din sectorul lor.

În ultimii ani au fost create peste 1000 de servicii particulare și institute privind tineretul. *Grupările de opere înrudite sau similare* caută să formeze o legătură între toate fundațiile analoge răspândite în întreaga Germanie. Organizația *Kaiserswerth* de pildă cuprinde 66 case de diaconie cu 26 500 surori. Organizația grupărilor femeilor evanghelice din Germania numără aproximativ 2 milioane.

Comitetul central al misiunii interne își are

b'rourele sale la Berlin-Dahlem, Zietenstr. 24. Rolul său constă în apărarea intereselor misiunii interne, în studierea posibilităților de dezvoltare, ca și în reprezentarea față de autorități și în întreținerea de raporturi amicale cu celelalte societăți filantropice. Comitetul central al misiunii interne elaborează și centralizează statisticile diferitelor opere, dirijează preocupările științifice privitoare la acest lucru, întreține și favorizează raporturile între diferitele organizații și supraveghează dezvoltarea lor. El convoacă de pildă întrunirile regulate ale membrilor conducători ai acestor opere, organizează conferințe și congrese, editează diferite publicații dintre care cea mai însemnată este „Die Innere Mission im evangelischen Deutschland“ un jurnal lunar. Comitetul central a alcătuit diferite secțiuni: misiunea populară, apologetică, opere de binefacere, opere pentru tineret, chestiuni de ordin economic, propagandă și statistică.

Biblioteca specială a misiunii interne se compune din aproximativ 20.000 volume.

Intrucât este și membru al societății internaționale de misiune internă, fondată în 1922, comitetul central se găsește în raport cu organizațiile similare din străinătate.

Tradus de
Preotul STELIAN ILIESCU

DARURI ȘI MULȚUMIRI

I. P. Sf. Patriarh Miron a dat următoarele ajutoare:

1. „Crucii roșii“ pentru ajutorarea copiilor săraci Lei 20 000.

2. Asociației preteselor din București Lei 10 000

3. Pentru săracii dela dispensariile gospod. Lei 1.500.

4. Pentru biserica dela Mănăstirea Ciocanu Lei 5000.

5. Unei eleve sărace dela Mănăstirea-Țigănești Lei 1000.

6. Unui copil sărac Nicolae Congeopol Lei 500.

7. Elevei Leana dela școala normală Lei 1000.

8. La 2 elevi din Bancă Lei 2000.

9. Chiria unei familii sărace Lei 3000.

— Doamna Cleopatra Georgescu a dăruit bisericii parohiale Sf. Vineri din Ploești un policandru de bronz cu 15 lumini, pentru care i se aduce călduroase mulțumiri. Dumnezeu s'o răsplătească cu bunurile Lui netrecătoare.

— D-l Ghiță Părjol, episcopul bisericii parohiale

Sfășii Voevozi din com. Urești, jud. Prahova a donat bisericii un clopot în greutate de 100 kgr., costând 9000 lei și un steag în valoare de 4.500 lei, pentru care i se aduce vii mulțumiri. Dumnezeu să-l binecuvinteze.

— Consiliul parohial al bisericii Precupeții Vechi aduce mulțumiri publice, pentru donațiunile făcute bisericii, următoarelor persoane :

1. D șoara Alexandrina I. Rafail, Str. Viitorului, un cazan de botezat copii în valoare de lei 3.500.

2. D-lui G. Aslan avocat Str. Viitorului, una pereche cununii argint în valoare de 3146 lei.

3 D-nei Elena Daniil Bontea Str. Dragoș Vodă, 2 tăvi și un castron de aghiazmă în valoare de lei 1000.

— Parohia Aricești Rahtivan jud. Prahova circ. II, aduce mulțumiri publice d-lui și d-nei Nae I. Chiriță din Ploești, pentru donația ce a făcut bisericii parohiale Sf. Ilie prin procurarea a 2 sfeșnice împărătești în valoare de lei 20.000.

CĂRȚI NOI

Contribuațiuni modeste la studiul Catehetei. Catehezele Sf. Ciril de Ierusalim, analizate de Preotul Dr. Marin C. Ionescu, profesor de religie la liceul Gh. Lazăr și la Seminariul pedagogic și paroh al bisericii Sf. Ștefan Cuibu cu barză. București. Un volum formatul cărților de școală, 52 pagini, prețul 25 de lei.

Studiu introductiv în Catehetea ortodoxă de Preotul Dr. Mihail Bulacu, profesor la Academia teologică din Oradea, un volum 196 pagini, fără arătarea prețului.

Budismul și Creștinismul de Diacon Al. N. Constantinescu, profesor la Seminariul Central, 1928, 56 pagini, prețul 35 lei.

Sfânta Liturghie, partea I, explicată de Diacon Al. N. Constantinescu, profesor, prețul 4 lei, o broșură format mic cu 16 pagini.

Zece cântece religioase, pe trei voci egale pentru trebuința tuturor școalelor și adunărilor religioase de G. Cucu, profesor la Conservatorul de Muzică din București, la Seminariul Nifon Mitropolitul și Diriginta al Corului Patriarhal, cu o prefață de Pr. Eugen Bărbulescu, Consider referent bisericesc la Arhiepiscopia-Mitropolie a Bucureștilor. Editură proprie, 1928, prețul 20 lei. De vânzare la autor.

PAROHII VACANTE

Postul de paroh al parohiei Pârlita II comuna Vasilați-Popești jud. Ilfov, devenind vacant, prin transferarea preotului paroh Vasile Teodorescu, pe 1 Decembrie 1928 la parohia Radovanu-Ilfov, ca preot ajutor, se publică concurs, pentru ocuparea lui; 17 pogoane sesie parohială și afară de salariu conform gradului de studii se mai bucură și de venitul epitrahilului ce se ridică la 3-4000 lei anual. Casă parohială nu are.

Candidații vor înainta cererile lor însoțite de actele de preoție sau de transferare la Cancelaria Protopopiei.

Menționăm că mai sunt vacante următoarele parohii:

Clătești (205 capi familii) și *Vintilă-Vodă* (39 capi familii) publicate în curierul „Apostolul No. 6 din 15 Martie 1928.

Icon. I. G. POPESCU

Pentru ocuparea parohiei vacante Iordăcheanu, com. Gornetu-Cricov, se publică concurs cu termen de 30 zile dela această publicație.

Parohia se compune din trei sate cu trei biserici, având 338 familii și 1395 suflete.

Adunarea parohială a decis construirea casei parohiale.

Parohia are 8 1/2 ha teren de cultură în folosința personalului bisericesc.

Parohul beneficiază de salariu dela Stat potrivit gradului de studii și de un venit după epitrahil de circa 8000 lei anual.

Doritorii de a ocupa această parohie își vor înainta cereri însoțite de acte, potrivit regulamentului, acestui protopopiat în termenul fixat.

Protopop, VICENȚIU POP

Se publică din nou concurs pentru ocuparea postului de preot ajutor dela biserica Sf. Elefterie din Capitală, detașat, dela biserica Sf. Dumitru (Str. Carol) în termen de 30 de zile dela apariția acestui anunț.

Consiliul Arhiepiscopesc

Se publică concurs pentru ocuparea postului de preot paroh al parohiei Mănești, devenit vacant pe data de 1 Octombrie, prin ieșirea la pensie a preotului N. Preoteșcu.

Parohia are 260 familii și 785 suflete.

Este formată din două sate: Mănești cu 160 familii și Zahanaua cu 100 familii. Are o singură biserică, în stare foarte bună, în satul Mănești. Casă parohială nu este. Parohia are 8 1/2 ha. sesie în folosința personalului.

Venitul epitrahilului 5-6000 lei pe an.

Cererile însoțite de actele cerute de regulament se vor înainta Protoieriei Circ. I Ploești, în termen de 30 zile dela apariția în „Apostolul“.

Protopop, CONST. M. PETRE

Se publică concurs pentru ocuparea postului de paroh dela biserica Sfinții Voivozi din Ploești, devenit vacant prin plecarea Pr. Ion D. Vasilescu în eparhia Buzăului. Parohia are o populație de 180 familii. Biserica are nevoie de reparațiuni. Fonduri se pot aduna însă cu ușurință, dacă va fi un preot stăruitor. Casă parohială nu are. Venitul epitrahilului care se cifrează la 1000 până la 2000 lei pe lună și leafă dela Stat, potrivit gradului de studiu.

Biserica este de centru. Cererile însoțite de acte și memoriile necesare se vor înainta Protoieriei I Ploești în timp de 30 zile, dela această publicațiune.

Protopop, CONST. M. PETRE

Se publică concurs în termen de 30 zile dela această publicație pentru ocuparea postului al III-lea de preot ajutor ce se va crea la biserica și parohia Sf. Treime-Ghencea din Capitală plătit prin bugetul Ministerului Cultelor aresa No. 50913/928.

Candidații vor trebui să îndeplinească condițiunile canonice și legale.

Preotul va fi plătit conform titlului de Licențiat în Teologie. Nu există casă parohială.

Cererile însoțite de memorii se vor înainta Circ. III. a Protopopiatului din Capitală.

DIN CONSILIUL EPARHIAL

(la Mitropolii Președintele Const. Mitropolitan apelativ) ca președinte.

b) Un membru cleric al Consiliului Eparhial desemnat de plenul Consiliului;

c) Directorul Cancelariei (Secretarul Consiliului Eparhial) sau cel mai înalt în grad dintre funcționari.

Art. 10.—Membrii Comisiei Centrale se aprobă de către Președintele Consiliului Central Bisericesc pe timp de 3 ani și se întăresc prin Decret Regal.

Membrii Comisiunilor Eparhiale se aprobă de către Chiriarhul respectiv pe același timp și se întăresc prin Decret Regal.

Art. 11.—Procedura de judecată va fi cea arătată în legea și Regulamentul pentru Statutul Funcționarilor Publici.

Art. 12.—Fiecare din Membrii Comisiunilor vor avea câte un supleant desemnat în aceleași condițiuni ca și membrii ordinari și anume:

a) Președintele Comisiunii Centrale va avea ca supleant un alt membru din Consistoriul Spiritual Central desemnat de Președintele Consiliului Central Bisericesc.

Membrul Consiliului Central va avea ca supleant un alt membru cleric din Consiliul Central Bisericesc.

b) La Comisiunile Eparhiale supleantul Președintelui va fi desemnat dintre membrii Consistoriului (Mitropolitan sau Eparhial) de către Chiriarhul respectiv.

Membrul din Consiliul Eparhial va avea ca supleant un alt membru cleric din Consiliul desemnat de Chiriarh, iar Secretarul Consiliului Eparhial va avea ca supleant pe cel mai mare în grad și mai vechiu dintre funcționari.

Art. 13.—Președintele Consiliului Central și Chiriarhii tuturor Eparhiilor sunt în drept de a executa pedepsele disciplinare pronunțate de Comisiuni precum și de a sesiza Comisiunile de disciplină respective.

Art. 14.—Pedepsele disciplinare pronunțate și aplicate pe baza unei deciziuni a Comisiei de disciplină se vor publica în buletinul Consiliului Central respectiv al Eparhiilor.

Acest Regulament s'a votat de către Consiliul Central Bisericesc în ședința dela 9 Februarie 1928 cu unanimitatea de voturi și se va pune în aplicare provizoriu cu începere de azi 9 Februarie, iar definitiv după votarea lui de către Congresul Național Bisericesc.

Președinte, † PIMEN al Moldovei

Cons. Ref. Pr. N. COMERZAN

MIȘCAREA ÎN CLER

1. P. C. Protopop al circ. I jud. Teleorman se se detașează pe ziua de 1 Septembrie a. c. dela parohia Seaca la Sf. Haralambie, în locul Pr. I. Ancu decedat la 25 Iulie a. c.

2. Ieromonahul Paisie Drăghicescu se numește pe ziua de 1 Septembrie a. c., suplinitor la parohia Seaca în locul Pr. Ioan Popescu transferat pe ziua de 1 Septembrie a. c.

3. Pe ziua de 19 Iulie a. c., a încetat din viață Pr. Dumitru Dumitrescu parohul parohiei Băcălești din jud. Teleorman.

NUMIRI, TRANSFERĂRI ETC. ETC., CÂNTĂREȚI, PARACLISERI. 15 Iulie—1 August a. c.—

1. Dumitru A. Popescu se numește pe data de 1 Iulie a. c., cântăreț II la parohia Mihai-Vodă din Capitală Circ. III, în locul lui Vasile Conștăntinescu demisionat pe aceeași dată.

2. Dumitru I. Tăbăcaru se numește pe 1 Iulie

a. c., paracliser la parohia Olari din Circ. II din Capitală în locul lui V. Popescu demisionat la 30 Iunie a. c.

3. Constantin Stolcescu se numește pe data de 1 Martie a. c., cântăreț la parohia Nefliu jud. Ilfov, nou înființată.

4. Ion Băncilă fost cântăreț II se numește pe data de 1 Iunie a. c. cântăreț, I la parohia Zătari din Capitală, în locul d-lui I. Racoviță demisionat pe aceeași dată, iar în postul al II de de cântăreț, se numește G. Pruțeanu student teolog.

5. N. N. Cristescu, cântăreț, parohia Rușii lui Asan jud. Vlașca, circ. II, demisionând pe 15 Iulie a. c., se șterge din state.

6. Petre Dumitrescu se numește cântăreț al II la biserica Sf. Ioan Moși din Circ. I a Capitală pe data de 1 Iulie a. c., în locul lui Con-

stantin C. Băicoianu scos la pensie pe aceeași dată.

7. Iosif Gh. Săvulescu se numește pe data de 1 August a. c., cântăreț la parohia Voinești jud. Muscel circ. I, în locul vacant de la 1 Februarie 1924.

8. Aurel Gh. Zăbavă se numește pe data de 1 Iulie a. c., paracliser la parohia Flămânda din Câmpulung-Muscel în locul lui Spiridon Stoicescu avansat cântăreț.

9. Constantin Georgescu se numește pe data de 1 Iunie a. c. paracliser la parohia Mironcești jud. Ilfov, Circ. II, în locul lui Alexandru Georgescu demisionat pe aceeași dată.

10. Trandafir Corfescu se numește pe data de 1 Aprilie a. c., dirijor provizoriu al corului bisericeii Sf. Constantin din Capitală Circ. III, în locul lui Victor Marius demisionat pe aceeași dată.

11. Nicolae Dumitrescu se numește pe data de 1 Iulie a. c. cântăreț la parohia Teșila jud. Prahova circ. III, în locul lui Victor P. N. Susu, transferat la parohia Brebu II, acelaș jud., pe aceeași dată.

12. Gh. D. Busuioc se numește cântăreț la biserica Oboru Nou din Capitală, pe data de 15 Iulie a. c., în locul lui Victor Popescu titular, demisionat la 1 Aprilie a. c.

13. Ioan Năstase Ivan se numește cântăreț II pe 1 Iulie a. c., la parohia Berceni jud. Ilfov circ. II, în locul vacant prin destituirea cântărețului Caliu Popescu de la 1 Ianuarie 1928.

14. Spiridon Gh. Vișinoiu se numește pe data de 1 Iulie a. c., cântăreț la parohia Moreni jud. Prahova Circ. II, în locul titularului Gh. Popescu decedat în ziua de 15 Aprilie a. c.

NUMIRI, TRANSFERĂRI ETC. ETC PENTRU PREOȚI. 1—15 AUGUST 1928.— 1. Pr. Constantin Popescu de la Parohia Dracea jud, Teleorman pe data de 1 August a. c., a demisionat din cler.

2. Pr. Ioan Bojogescu a fost numit pe ziua de 7 August pe seama parohiei Mironcești jud. Ilfov.

3 Pr. Vicențiu Pop se transferă dela parohia Albești-Muru jud. Prahova la biserica Sf. Vineri Ploești pe data de 1 Iunie a. c.

4. Pr. C. Costache transferat dela Oltenița la biserica Bradu Staicu, la 1 Iulie a. c.

5. Monahul Silivestru Busuioc se numește paracliser pe ziua de 1 Aprilie a. c., la Catedrala Sf. Mitropolii.

NUMIRI, TRANSFERĂRI, DEMISII, DECESE, PREOȚI, 1—15 IULIE 1928.— 1. Preotul Stefan

Podgoreanu, fost la parohia Negoești, se transferă pe data de 1 Iunie a. c., ca paroh provizoriu la parohia Priboeni-de-jos, jud. Muscel, circ. II.

2. Pr. T. Dumitrescu de la parohia Ciocești se numește pe data de 1 Iunie a. c., ca suplinitor al parohiei Tufeni jud. Teleorman circ. II.

3. Pr. ajutor N. G. Popescu de la parohia Moreni jud. Prahova circ II, se avansează paroh la aceeași parohie pe data de 1 Iulie a. c.

4. Pr. Mihail Tomescu decedat în ziua de 16 Iunie a. c., se șterge din statele parohiei Sf. Adormire din Urlați-Prahova.

5. Parohia Cotoiu din jud. Prahova circ. II, se va numi în viitor Băicoiu II, iar actuala parohie Băicoiu se va numi Băicoiu I.

6. Ieromonahul Nifon Crăciun de la Sf. Mănăstire Căldărușani se numește paroh provizoriu pe data de 15 Iulie a. c., la parohia Chiroiu jud Ilfov circ. III.

7. Ieromonahul Gherasim Luca se numește paroh provizoriu la parohia Furculești-Teleorman circ. I pe data de 15 Iulie a. c.

8. Pr. I. Antonescu de la parohia Poiana-Vărbilău jud. Prahova circ. IV, demisionând pe data de 1 August a. c., se șterge din state.

NUMIRI, TRANSFERĂRI, DEMISII, DECESE, CÂNTĂREȚI, PARACLISERI. 1—15 IULIE a. c.—

1. Monahul Ioan Condurache se numește pe data de 1 Martie a. c., paracliser la Catedrala Sf. Patriarhii, în locul vacant din Februarie a. c., prin plecarea monahului Ipolit Iovu.

2. St. Popescu, student în teologie se numește pe data de 1 Iulie a. c., cântăreț la parohia Roșu din Capitală Circ. III, în locul lui Ioan Sinescu, demisionat pe aceeași dată.

3. Aurelian N. D. Vasile se numește pe data de 1 Aprilie a. c., cântăreț provizoriu la parohia Soimaru jud. Prahova circ. IV în locul lui Vasile N. Dumitrescu, care a părăsit postul de la 1 Ianuarie a. c.

4. Ioan Gh. Ionescu cântăreț la parohia Priboiu jud. Dâmbovița circ. I se transferă pe data de 1 Iulie a. c., la parohia Drăgoești-Ungureni în locul cântărețului Gh. Rusu care a fost numit provizoriu în locul cântărețului Nic. I. Stan Maria care fusese luat în armată și nu s'a mai întors,

5. Ioan N. Stavrache cântăreț la parohia Scioștea jud. Teleorman circ. II, demisionat, se șterge din state.

6. Victor N. Susu cântăreț la parohia Teșila, se transferă în aceeași calitate la parohia Brebu II jud. Prahova circ. II, în locul vacant prin demisiunea fostului cântăreț N. Bănescu.